

Túl éneimen

Ne vegyétek, ne, majd zokn,
 ha elmegyek, van rá okom,
 félelmeken túl s célokon,
 ködképeken át s álmokon,
 túl kevésen és túl sokon,
 teremtésen túl s roncsokon,
 kocsmákon át és bárokon,
 azértéken, habárokon,
 szingliken túl és párokon
 (pá ismeretlen, pá rokon!),
 túl a szolgán, túl zsarnokon:
 túl böjtön, túl mámorokon,
 születésen, halálomon,
 túl azon, hogy ezt mondhatom.

Kié, mondd, kié?

Kié itt ez a névtelen test?
 Kié a testtelen-egy lélek?
 Kié a létből felhangzó élek?
 Kié e fényt adó képzet?

Ki lesz a *ki*, majd ha nem élek
 Kié a testem, kié a férgek?

Ki az évgyűrűk, s ki lesz a kéreg?
 Mit vágnak akkor az elkopott élek?

Ha nincsen *honnán*, mondd, hová térsz meg?
 Ha különléted álmából ébredsz,
 mivé változnak mind a személyek?

Hogyha magaddá lobbán az éned,
 s nem lesz ha kitől, mi lesz a *félek*?
 Hová lesz közös képünk, az ének?

A láthatatlan

Ha mondható, kimondhatom,
 s azt is, mi mondhatatlan,
 A láthatókat élteti
 velem a láthatatlan.

Varga Imre (Kisgyarmat, 1950): költő. Legutóbbi könyvei: *A magányos vadlúd csapatban száll* (Naplók, feljegyzések, 2014), *Varga Imre legszebb versei* (2015), *Tölgyfa-testvér. A szlovák népköltés antológiája* (2016).